

Obsah a souvislost obou článků a zvláště nadpis »Trhlina v gloriole. Ukradené auto agitační prostředek N.« způsobem průměrnému čtenáři poznatelným zřejmě poukazují na osobu soukromého žalobce, takže inkriminovaný obsah mohl býti čtenářem rozuměn jako útok proti soukromému žalobci. Vzhledem na obsah článků a jejich stylistickou úpravu musel si býti i obžalovaný vědom toho, na koho průměrný čtenář bude vztahovati obsah článků. Nemýlil se proto odvolací soud, když dovodil, že se inkriminovaný obsah dotýká cti soukromého žalobce a že uražený je oprávněn k soukromé žalobě . . .

Námítka zmateční stížnosti, že obžalovaný netvrdil o soukromém žalobci, že on auto ukradl, nevyvrací správné důvody odvolacího soudu, na které proto stačí poukázati.

Zmateční stížnost dále namítá, že zprávou o rozšiřování letáků obžalovaný sděloval jen to, co se před volbami dělo, a proto tento čin obžalovanému nemůže býti přičítán jako přečin pomluvy. Zmateční stížnost v tomto směru dále sama připouští, že nepříjemná situace při smrti jisté osoby není žádným polichocením. Takto uplatněná zmateční stížnost nevyvrací správný závěr odvolacího soudu, že tato část článku dotýká se cti soukromého žalobce. Když tedy obžalovaný takovou okolnost o soukromém žalobci vědomě dále sděloval, právem je činěn i v tomto směru zodpovědným. Zmateční stížnost je proto v této části bezzákladná.

Z důvodu zmatečnosti podle § 385, čís. 2 tr. ř. uplatněná zmateční stížnost namítá, že při použití § 92 tr. z. měl býti vyměřen trest peněžitý a nikoli trest na svobodě. Zmateční stížnost není základná.

Na čin obžalovaného je podle § 2, sazba 2 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. stanoven trest vězení od 3 měsíců do jednoho roku.

Při použití § 92 tr. z. může býti druh trestu snižen až na nejnižší míru, t. j. v souzeném případě vzhledem na ustanovení § 2, čís. 2 zák. čís. 284/1920 Sb. z. a n. na nejkratší, zákonem přípustnou výměru trestu uzamčení. Teprve v tom případě, když by i tato nejnižší výměra byla nepřiměřeně přísná, může býti uložen jiný druh trestu.

Vyměřením trestu v druhu uzamčení zachoval tedy odvolací soud hranice zákonem stanovené při dovoleném zmírnění trestu a nezavinil vytýkaný věcný zmatek.

Čís. 6010.

Ak rozhodujú súdy vyšších stolíc o započítaní väzby vytrpenej po vynesení odsudzujúceho rozsudku súdu prvej stolice, prislúcha im rozhodnúť tiež o tom, v a k o m t r v a n í má byť väzba započítaná; pri treste káznice alebo žalára musí byť väzba započítaná do trestu len pomernou časťou, so zreteľom na ťažkosť uloženého trestu.

(Rozh. zo dňa 20. októbra 1937, Zm IV 545/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre zločin krádeže, vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o započítaní predbežnej väzby od 28. apríla 1937 do 26. augusta 1937 a započítal túto väzbu do trestu pomernou čiastkou troch mesiacov a štrnástich dní.

Z d ô v o d o v :

Proti rozsudku vrchného súdu podal zmätočnú sťažnosť verejný žalobca z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. do započítania celej predbežnej väzby, vytrpenej obžalovaným od vynesenia rozsudku súdu prvej stolice do vynesenia rozsudku súdom odvolacím, do trestu na slobode.

Vrchný súd započítal obžalovanému do trestu na slobode predbežnú väzbu od 28. apríla 1937 do 26. augusta 1937, teda celú predbežnú väzbu od vynesenia rozsudku súdu prvej stolice do vynesenia rozsudku súdu odvolacieho.

S týmto opatrením odvolacieho súdu nelze súhlasiť.

Podľa § 327, odst. 2, bod e) tr. p. má rozsudkový výrok obsahovať vo vhodnom prípade opatrenie o tom, či má byť predbežná alebo vyšetrovacia väzba, ktorú vytrpel obžalovaný do vynesenia rozsudku, započítaná do trestu, alebo nie. Ponevác rozsudkom treba podľa §§ 418 a 439 tr. p. rozumieť i rozsudky súdov vyšších stolíc, vzťahuje sa citovaný predpis § 327, odst. 2, bod e) tr. p. tiež na rozsudky týchto. Nebolo-li v rozsudku rozhodnuté o započítaní väzby do trestu, rozhodne podľa § 505, odst. 2 tr. p. dodatočne súd prvej stolice o započítaní alebo nezapočítaní väzby do trestu a o tom, v jakom trvaní má byť započítaná. Ustanovenie toto v tej časti, kde pripúšťa, že súd môže rozhodovať o tom, v jakom trvaní má väzba byť započítaná, sa odchyľuje od § 94 tr. z. v novom znení, podľa ktorého len pred vynesením rozsudku súdu prvej stolice vytrpená, nezavinená väzba môže byť bezpodmienečne a úplne do trestu započítaná. Zo žiadneho zákonného ustanovenia neplynie, že by tože právo, ktoré má súd prvej stolice v prípade § 505 tr. p., totiž rozhodnúť, v jakom trvaní má väzba byť započítaná, neprislúchalo tiež súdom stolíc vyšších, keď samy rozhodujú o započítaní väzby do trestu. Ponevác zásada započítania väzby do trestu nemá byť pre obžalovaného žiadnou výhodou a zvlášť nemá slúžiť k tomu, aby si obžalovaný úmyselným predĺžovaním väzby zbytočnými opravnými prostriedkami uľahčoval druh trestu jemu uloženého, musí sa stať započítanie väzby pri treste káznice alebo žalára tým spôsobom, že v pomere k ťažkosti uloženého trestu vždy kratšia doba väzby má byť prehlásená za odpykanú časť trestu (Zm III 1046/26, Zm IV 826/35).

Keď prez to vrchný súd, hoci obžalovaný bol odsúdený k trestu žalára, započítal mu do trestu celú vyšetrovaciu väzbu od vynesenia rozsudku súdu prvej stolice až do vynesenia rozsudku súdu odvolacieho, nezachoval pri výmere trestu trestnú sadzbu stanovenú v zákone a zavinil zmätok podľa § 385, čís. 2 tr. p.